

det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer, der interesserer sig derfor, udtrykkelig villet nævne, hvor store Beløb der for Selskabsskattens Vedkommende er gaaet ind under vore Overvejelser her. Paa et enkelt Punkt har det ærede Medlem Hr. Korsgaard misforstaaet mig. Han sagde, at jeg havde udtalt, at der ingen yderligere Besparelser nu kan ventes paa Finansloven. Det ærede Medlem har glemt det sidste, jeg sagde. Jeg sagde: Der kan ikke ventes væsentlig yderligere Besparelser, medmindre der først maa foretages Ændringer i den bestaaende Lovgivning. Der er jo nemlig saadanne Ændringer, som dels allerede er foreslaaet og dels er under Forberedelse.

Jeg skal endelig vende mig til det ærede Medlem Hr. Borgbjerg. Det ærede Medlem var jo inde paa Yndlingstemaet de amerikanske Dollarlaan og spurgte meget interesseret om mine Motiver til at optage disse Laan. Han mente, det var meget vanskeligt at trænge til Bunds i disse Motiver. For det første kunde han slet ikke se, at disse Laan var nødvendige den Gang, og dernæst kunde det ærede Medlem ikke se, hvorfor man ikke lige saa godt kunde optage dem som indenlandske Laan, og det ærede Medlem angiver forskellige Tilløb, der har været gjort i saa Henseende, og tilskrev det hele visse Machinationer fra Glückstadts Side og tillagde jo mig et vist Ansvar for, at jeg var gaaet ind derpaa. Hvis det ærede Medlem vil kende mine Motiver for Optagelsen af de Laan, havde han i og for sig ikke behøvet at spørge mig derom, for det ærede Medlem kunde ganske simpelt have taget sin Rigsdagstidende og set efter i de Forhandlinger, der fandt Sted i Oktober 1920 angaaende det første og dyreste af de to Statslaan og i December 1921 angaaende 6 pCt.-Laanet. Jeg skal tillade mig med den højtærede Formands Tilladelse at oplæse en enkelt Passus af min Forelæggelse. Der er Motiverne sammentrængt som i en Nøddekal. Jeg siger: „Spørgsmaalet for Finansministeren maatte jo saa være: Skal det være et indenlandsk Laan eller et udenlandsk? Men at tilvejebringe en Sum som den, her er Tale om, i Indlandet er efter mit Skøn efter Pengemarkedets nuværende Tilstand ikke muligt for Øjeblikket, og dette Skøn er bekræftet for mig af Nationalbanken og af de øvrige finanssagkyndige, jeg har haft Lejlighed til at raadføre mig med. Men selv om et saadant Laan kunde tilvejebringes, hvad jeg altsaa ikke tror, vilde det i alt Fald være ens-

betydende med en fuldstændig Udpumpning af vort Pengemarked, som i Forvejen er saa anspændt, at det, som alle vil vide, er saa godt som umuligt at opnaa Laan selv for de solideste Laantagere og selv til de mest legitime Formaal. Dertil kommer saa, hvad der muligt vejer endnu tungere, at da Udbetalingen til Commission des reparations skal præsteres i fremmed, antagelig amerikansk, Valuta, og da Indkøbet af denne Valuta ganske vilde slaadanske Kroner Kurs ned, saa vilde et saadant stort Begær efter fremmed Valuta være fuldkommen ødelæggende for vor Valutasituation. Dette turde ogsaa være almindelig anerkendt, og der foreligger for mig en fortrolig Udtalelse fra Valutakommissionen, en enstemmig Udtalelse, som paa indtrængende Maade siger, at hvis det bliver nødvendigt af Hensyn til de Udgifter, der følger med Generhvervelsen af Sønderjylland, at optage et større Laan, bør det være et udenlandsk Laan og ikke et indenlandsk.“ Her er Motiverne, og andre Motiver har der, som sagt, ikke været. Jeg ser meget godt, at man maaske kan finde sin Regning ved nu, da Byrderne af disse Laan føles, da Kursen for Dollars ganske vist ikke er nær saa høj, som den var den Gang, men dog stadig befinder sig paa et meget højt Stadium, at sige: Hvorfor i Alverden optog han dog ikke den Gang et indenlandsk Laan, saa han kunde have sparet os for de Byrder, og at man nu, da den Glückstadtske Sag ligger fuldt fremme for Offentligheden, kan benytte sig af, at det var Glückstadt, der negotierede dette Laan. Man kan benytte dette, at han — saaledes som jeg antager, det vil blive oplyst af den siddende Landmandsbankkommission — af private Grunde og af Hensyn til sin Bank og sig selv var meget ivrig for at faa saa megen fremmed Valuta som muligt ind i Landet, og særlig amerikansk Valuta — saaledes at det maaske overfor en glemsom Nutid kan fremtræde, som om Laanet for det første slet ikke havde været nødvendigt, og dernæst, at det havde været meget bedre at optage det som indenlandsk Laan, og at det er Glückstadt, der har haft sine Fingre med i Spillet og har bevæget mig til ikke at tage Laanet som indenlandsk, men at tage det som udenlandsk. Men de Grunde, jeg har anført for Optagelsen af Laanet paa den Maade, som det er sket, er saa afgørende, og navnlig er den sidste Grund saa afgørende, at det ikke blev bestridt af noget eneste Menneske den Gang, at det